

Pogovori.

Gosp. L. M. „Moj šopek“ je napis pesmici, katero ste nam poslali. Pesem je polna lepih besedij, a brez jedra. Celotne misli ni v njej. Pa tudi logične misli pogrešamo. „Narava“ — „ljuba mati“, se igra sred cvečnega sveta — v naravi! In da bi te „narave“ „Luč življenja naklonile Mile tvoje so roke, — Te so nežno me povile, Dale zlato mi srce!“ — Ali ni to nekako panteistično mišljenje — v teh besedah? In da Vam je dala „zlato srce“ — no! zato bi se smeli res prav „globoko“ zahvaliti. Toda samosvestno se nam zdi, če kdo o svojem srcu pravi: „Jaz imam zlato srce.“ In kaj pa je prav za prav tisti šopek, ki Vam ga daje narava, ko „Seže v torbico pokrito, Krasan šopek mi poda“? In slednjič je „pesem“ prav sentimentalna, ko se pesnik spomni: „Ko bo rajsko zazibalo Trudno moje se oko Pride dôba — kmalo — kmalo Šopka za-me več ne bo!“ Da se „trudno oko — rajsko zaziblje“ — to smo slišali sedaj v življenju prvič. — Torej šopka ne bo več — in vendar hočete: „Zadnji šopek mi vsadite Na gomile hladni dom, Milim bratom pa recite, da jih tukaj čakal bom.“ Zopet se nam vprašanje sili... kje je in kakšen je tisti šopek — pa zadnji, katerega naj vsadimo na „hladni dom gomile“, kjer hočete brate čakati? Ne zamerite, ljubi gospod pesnik, s praznimi besedami se tudi nič ne pové! Več misliti, več čutiti treba, ako hočete biti pesnik.

Gosp. Ž. Ž. na B. L. — „Danes je no frišno jutro itd.“ — Tako se začne, se ve „narodna“ pesem, katero ste slišali l. 1872. Mi smo dali prostora že več narodnim pesmam, da se tako ohranijo in iz njih kaže značaj národa. Toda, kakor ni vse zlato, kar se sveti, tako tudi ni vse „národno“, če morebiti kak kmetiški fant v svoji fantaziji — in zakaj bi je le-tak ne imel — kako zapoje. In ne vemo tudi prav za prav, zakaj bi se meni nič tebi nič smelo kar vse zapisati iz same „pijetete“ do „národnega blaga!“ Kar je nelep, nemoralno, spodtikljivo — mislimo, da ni dobro zato, ker je „národno“. — Zato, oprostite, da nismo natisnili Vašega doposlanega rokopisa. Prosim pa, da nam ustrežete s takim blagom, ako ga kje dobite, da bo le dobro in res — národno.

Gosp. Potoški. Nekako hudo Vam je, da smo tako izbirčni z Vašimi pesmicami: „Ko

bi vsaj v listnici — v pogovorih prišla jedna ali druga, pravite. Potolažite se s tem, dobri gospod Potoški, da se tudi drugih pesnikov „proizvodom“ ne godi veliko bolje. Sicer pa, ne samo, da bi Vas potolažili, ampak, da se bo potrdilo mnenje naše, da kažete res lep napredek memo prvih poskusov, hočemo vendar priobčiti tu v pogovorih — brez poprave to-le Vašo „Lovčev dom.“

Lovčev dom.

Ko mlado jutro mi zasine
Črez tiho mračno še ravan;
Že s hude, skalnate strmine
Oko mi zre na gozd prostran.

Gorovje nad menoj visoko
Se dviga strmo, v sinji zrak;
Pod mano brezдно je globoko,
A v njem kraljuje večni mrak.

Tihota večna tukaj vlada,
Objema dole, breg in grič,
Le včasih tožno z nad prepada
Oglaša se samotni ptič . . . .

Le včasih lovski rog se čuje
Iz tamno mračnatih lozov,
A zopet — stari gozd miruje,
Ko jenja lajanje pesov.

Nevihita tudi včasih hruje
In grom bučeči vdarja vmes —
Nešteto vihra tu izruje
V stoletnem gozdu mi dreves.

A ko poneha vihra rezka,
Bučeči ko pojenja grom —
Je zopet mirna vsa soteska
In miren spet je lovčev dom!

To se bere prav prijetno, ima dobro misel in slika to misel, ne rečemo sicer mojstersko, vendar pa prav prilično dobro. Torej tako naprej — do še boljšega!

„Mira.“ Vaše pesmi natisnemo kar brez opazke.

Ob groblji.

Solnce plove že k zatonu,
Zadnjič še rudi obzorje;
Ter blestečimi prameni
Dol obseva in pogorje.

In poslednje vpira žarke
V podrtine vrhu griča,
Ki samotno v zrak kipijo —
Dnij nekdanjih — tužna priča.

Pesen nekoč je zvenela
V začrnelih teh zidinah;
Zdaj tu le skovir samuje,
Gnezdo stavi v razpoklinah.

Samo groblja nam pričuje
O nekdanjih dnij sijaju . . .
Se bršljin zidú opleta
Zdaj v tem zapuščenem kraju.

Kje je ljud zdaj, ki tod bival?
Kje roké, ki to gradile? —
Vse pozabljeno i mrtvo,
Strto vse od časa sile!

Samo groblja še sameva
In minljivost nam oznanja,
Kličé jasno in umljivo:
Vse na svetu je le -- sanja!

Oj trd je svet . . .!

Oj hud je svet in pa brezčuten,
Kaj mari tuje mu gorjé!
Vsak sebe le okoriščuje,
Mu družih niso mar solzé.

So srca blaga in čuteča,
Je čednost, vera jim v zasmeh;
Sebičnost le na svetu vlada,
Sopiri poleg nje se greh.

Kdo zmeni se za cvet ob poti,
Ki v prah pogažen vene, mré;
A nekoč je dehtel, naslajal . . .
Kdo zmeni zanj se zdaj? — Nihče.

Kdo vpraša pač, če srce bedno
V bolesti meni krvavi?
Kdo gane se, da bi obrisal
Sosedu solzo iz očij?

Oj trd je svet in neobčuten,
Ljubezni bratske ne pozna;
Ohol, okruten in lokav je . . .
Sirotá to najboljše zna!

N a d a .

Čuden stvor srcé je naše,
Le po sreči hrepení;
Nihče ga ne zadovolji,
Ker si vedno več želi.

In naj nada ukanjiva
Vara nas še tolikrat,
Človek se za to ne zmeni:
Stvarja si jo znova rad! . . .

Kaj bi bilo i na sveti,
Nada da ne spremlja nas?
Ona nam sladí življenje,
Lepši daje mu obraz.

In če tudi revne zemlje
Nada ne pretvori v raj:
Lije nam tolažbo v dušo,
Da bo enkrat bolje vsaj!

Prejeli smo iz Prage to-le znamenito va-
bilo:

Často byl u nás v posledních letech vyslovován stesk, že po zániknutí Jelínkova Slovanského Sborníku nemáme listu, jenž by nás soustavně seznamoval s vřením života ostatních kmenů slovanských. A přece od nás vyšla myšlénka vzájemnosti slovanské, jež prý u nás nejutěšeněji zkvétá. Má-li tomu býti tak, má-li tato idea, jejíž potřebu právě v přítomných dobách cítíme, mezi námi mohutněti, třeba jest kypřiti jí půdu poznáváním těch, s nimiž chceme udržovati co nejpevnější duševní svazky. To cítili jsme všichni zejména při nedávných slavnostech Palackého, jež se staly prvním slovanským sjezdem svého druhu. Uznávající vše to, odhodlali se podepsaní vydávati od října tohoto roku měsíčník „Slovanský přehled“, sborník zpráv, dopisů a statí o současném životě všech kmenů slovanských. „Slovanský přehled“ bude si bedlivě všimati všeho, co tvoří současný život slovanský, tedy snah kulturních i národních, ať se jeví v literatuře, vědě, umění či v politice, v prouděch života sociálního, ve vzájemných vztazích slovanských kmenů, ať se jeví ve světle či v stínu. Stejná láska ke všem, ale i stejná spravedlnost ke všem povede redakci v rozlišování světla a stínu — dle hesla Palackého: Svůj k svému a vždy dle pravdy! Abychom mohli podávati zprávy co nejauthentičtější, zajišťili jsme si dopisovatele spolupracovníky nejen v kruhu domácích odborníků ale hlavně i ze středu všech větví slovanských. Nadějeme se, že zejména tyto přímé korespondence vzbudí živý zájem pro věci slovanské v kruzích českého čtenářstva.

Ku prohloubení našich vědomostí o světě slovanském hodláme kromě „Slovanského přehledu“ vydávati později i „Slovanskou knihovnu“ samostatných pojednání a studií o jiných slovanských a o různých otázkách, týkajících se slovanského života. K vydávání knihovny, jejíž každý sešit tvořiti bude samostatný celek, konají se již pilé přípravy.

Hlavní snahou naší při Slovanském přehledě bude, učiniti jej přístupným nejširším vrstvám. Proto začínáme jej vydávati zatím v rozměrech skrovnějších, totiž v vešitech tříarchových (s prázdninovou přestávkou), aby mohlo býti předplatné co možná nízké. Roční předplatné 3 zl. 20 kr. jest zajisté mírné, pováží-li se kromě jiného, že bude Slovanský přehled dle potřeby také ilustrován. Najde-li hojně přátel, bude nám možno jej objemem rozšířiti, po případě vydávati i v kratších lhůtách. Všechny pracovníky, jimž záleží na rozkvětu listu, věnovaného zájmům a věcem slovanským, pak prosíme, aby nás pérem svým podporovali. Přejeme si upřímně, aby se Slovanský přehled stal orgánem všech, kdož u nás pracují ve věcech slovanských.

Poroučejíce již náš podnik, založený v ideálním uznání jeho potřeby, přízni široké veřejnosti, znamenáváme, že již nyní lze činiti přihlášky u nakladatele nebo v kterémkoli knihkupectví. Adolf Černý, redaktor, F. Šimáček, nakladatelé. Celoroční předplatné na Slovanský přehled s portem: Do všech zemí Rakousko-Uherska, Bosny a Hercegoviny zl. 3:20. — Do Německa zl. 3:50. — Do Srbska zl. 3:60. Do celého ostatního starého i nového světa zl. 3:80.